

νων καὶ γῆς σαλευομένης καὶ σκοτίσεως ὀφθαλμῶν καὶ συγκοπῶν καρδίας; "Ολχ ταῦτα εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τοῦ ὄγόματός της· Παρασκευή!... Παρασκευή!...

'Αρκεῖται μόνον νὰ δώσῃ εἰς τὴν διήγησίν του πέρας τὸ ὄπεῖον θὰ φανῆ, τίς οἶδε, ἀκόμη παραδοξάτερον.

'Ο Παῦλος τὴν ἐνυμφεύθη.

Καὶ ἔκτοτε εἶναι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.
Καθ' ἑκάστην. Οὐδὲ τῆς Παρασκευῆς ἔξαιρουμένης.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΝ

Σὰν ἀνθὸς ποῦ μαδάει
Τὰ φυλλάκια του ὅλα
Καὶ σὲ κάθε πετάει
'Απὸ τόση ὡμορφιά·

Τῆς αἰδοῦς της μαδάει
Τὰ πολύτιμα φύλλα,
Τὴν ἀγνότη σκορπάει,
Τὴν τιμὴ της πετᾶ.

Κι' ὅλο χάνει τὴ χάρι
Στὰ πεσμένα του φύλλα
'Ως ποῦ μένει κλωνάρι
Χωρὶς πληγὰ μυρουδιά·

Κόρη ἡ νιότη περνάει
Καὶ τὰ κάλλη καὶ τ' ἄλλα
Καὶ τὸ σῶμα γερνάει
Κ' ἡ καρδιά μας μαζύ·

'Ετσ' ἡ νιὰ ποῦ σκορπάει
Τοὺς ἀνθοὺς τῆς καρδιᾶς
Καὶ καθ' ἔνα κυττάει [της
Κι' ἀγαπᾶ κι' ἀπατᾶ.

'Ωσὰν φίλημα σθένει,
Σὰν ἀφροῦ φυσαλίδα,
Μὰ ἡ τιμὴ ἀπομένει,
Νέα πάντοτε ζῆ.